

AUDIODROM.NET



AQ Canto 5

75.000 Kč

www.aqcanto.cz

Zážitek, který pohne vaší duší. Takto prezentuje naše domácí značka zbrusu novou řadu Canto. A že jde o důležitý milník, potvrzuje i samostatný webový prostor, který novince její tvůrci věnovali. Řadu momentálně představují dva modely – menší stojanový model 3 a větší sloupový model 5. A šeptá se, že na dalších se pracuje.



Text a foto:

Martin Justan

audiodrom.net

[odkaz na recenzi](#)

Úplně to první, čeho si u Canto 5 všimnete, je preciznost vnějšího zpracování. Něco takového bych čekal od Bowers & Wilkins, Focal, Sonus Faber nebo jiné velké značky. Celá záda reprosoustavy, pokud se tu dá mluvit o zádech, jsou ohýbanou a bezchybně matně lakovanou skořepinou z bukové překližky. Tu na zakázku vyrábí holešovská firma Czech Plywood (bývalý TON s historií sahající do roku 1891) a vzniká spojováním milimetrových loupaných plátů dřeva ve vysokofrekvenčních a parních lisech. Překližka je tu kombinována s dýhou a MDF (podstava, horní deska a páteř reprosoustavy), vnitřními výztuhami a vestavěnou komorou vyplněnou pískem (!), to vše s cílem dosáhnout maximální tuhosti ozvučnice a příznivých akustických poměrů pro práci měničů. Svět reprosoustav je nejen v této cenové kategorii přehlídkou nudných kvádrů různých velikostí, takže pohled na ladné křivky Canto 5 působí jako zjevení.

Měniče jsou od dánských SB Acoustic. Horní pásmo má na starosti textilní kalota v masivním soustruženém hliníkovém zvukovodu, oba shodné středobasové měniče jsou hliníkové s napařenou bílou keramickou vrstvou. Dopředu ústí rozměrný basreflex, dozadu čtveřice nad sebou vyvedených kvalitních terminálů, umožňujících bi-wiring a připojení čehokoli skrze holý drát, banánky nebo vidlice. Co vidět není, je ruční pájení uvnitř, což nahrazuje obvykle používané nástrčné konektory, a použitá vnitřní AudioQuest kabeláž.

Ustavení Canto 5 v prostoru je překvapivě snadné. Nemusíte s nimi laborovat tolik, jako s jinými reprosoustavami a dostat růžový šum do spektrální rovnováhy s exaktním středovým fantomem byla záležitost minut. Disperzní chování Canto je výjimečně vzorné, přinejmenším na ucho, a ani velké pohyby hlavou do stran (+/- půl metru) neměly na kvalitu reprodukce významný vliv. Růžový šum neprodukoval žádné slyšitelné excesy, působil spíše studiově suše a nehučel ani nesyčel, což byla předzvěst toho, že by Canto 5 mohly být opravdu dobré. Nastal čas na muziku.



Poslal jsem do reprosoustav Barbaru Dennerlein a její Stormy Weather Blues, kterému vévodí mohutný spodek a famózní hammondky. Už na začátku jsem zmínil, že jednou z předností AQ Canto 5 je pozoruhodná stabilita zvukového obrazu – muzikanti a nástroje zůstávaly v místech, které jim určila nahrávka, bez ohledu na to, kde byly moje uši. Dokonce i v extrému, kdy jsem vstal a prošel se po místnosti, jsem měl podobný dojem, jako když se pohybujete před pódium na živém koncertě v klubu. Zvuková scéna byla opravdu scénou a nijak nebyla vázaná na to, kde se Canto 5 nacházely. Je to nejen vlastnost, posouvající reprodukci ke skutečnému zážitku, ale hlavně velmi výjimečná věc bez ohledu na cenovou kategorii. Za mě mají Canto 5 prostor z makropohledu excelentní. Pakliže jde o špendlíkově přesnou lokalizaci a prostorové nuance, je třeba si uvědomit, kolik Canto 5 stojí a k jakým komponentům jsou určeny.

If It Ain't It I Quit (Blues On the Bayou, MCA) je parádní kousek B.B. Kinga, poháněný vpřed swingujícím pianem a Kingovými vyhrávkami na kytaru. I zde najdete prominentní baskytaru, která je tu zodpovědná za rytmus ve větší míře než bicí. Basu je přes AQ Canto 5 dostatek, přičemž nejvíce energie reprosoustavy pumpují do atraktivní oblasti mezi 80-100 Hz, kde sídlí basové tělo, teplo a tvrdost. Podobně se bas choval i u Cassandry Wilson a *Come on In My Kitchen*, kde akcent a hmota pocházely z těže oktávy. Bas Canto 5 tak trochu klame tělem a objemem středobasu nahrazuje hloubku, což při velikosti basového měniče a vnitřním objemu 50 litrů není nijak překvapivé. Na nějakých 42 Hz (-3 dB) jsem se dostal v nadprůměrně basově pohltivé místnosti, deklarovaných 23 Hz (-6 dB) nicméně stejně vidím jako příliš optimistický údaj. Bas ale není jen o hloubce, ale i o prokreslení, a tady se ukazují limity, diktované nízkou cenou a použitými měniči. Na druhou stranu musím významně pochválit kabinety, které ani při vysokých hlasitostech nerezonují a jsou prostě pazvuků. Drtivá většina reprosoustav v téhle kategorii působí jak vyrobené z lepenky a má při vyšším volume tendenci odkráčat z místnosti nebo se rozložit na podlaze na desky. Ne tak AQ Canto 5; v podstatě jim bylo jedno *jak hlasitě* hrají, stále si držely svůj kultivovaný projev.



Proti AQ Passion (stále ještě na vrcholku katalogu AQ stojícím) je u Canto jedna snadno slyšitelná změna v ladění: novinka je zvukově vřelejší, staví více na středech a vršek pásma tu není tolik prominentní. Tam kde mají Passion občas sklony k jiskřivé brilanci, jsou Canto plyšově hladké. Původně jsem si myslel, že příčinou je nadprůměrně ztlumená místnost, ale nebyla, což se dalo jednoduše vyloučit připojením jiných reprosoustav. Ani poslech v blízkém poli na plyšovosti vůbec nic nezměnil a Canto 5 hrály prostě na pohodu. Nechá to vyniknout právě středům, které jsou u Canto vinylově barevné. Třeba piano v *Reckless Blues* (Madeleine Peyroux, *Dreamland*, Atlantic) bylo úžasné, s plným tělem, krásnou barvou a pevným zvukem, jen jeho kladívka jako kdyby měla náдавkem ještě jednu vrstvu filcu. Zaoblenost tranzientů byla slyšet i na sekané rytmice *Pentaphobe (Café Abuse Tone)*, kde ostré špičky jako by byly vyhlazenější. A je to právě nízko posazené těžiště, které dělá z Canto 5 odpouštějící reprosoustavy, na kterých si užijete muziku bez ohledu na její stáří nebo typ produkce.

Neznamená to, že Canto 5 rozdíl v mixu a masteringu stírají, to vůbec ne. Pustíte-li do nich dobrý materiál jako *Alpujarra* (Ramón Ruiz a Anita La Maltesa, Naim), rozpustíte se blahem. Jak se prsty obou muzikantů probíraly strunami akustických kytar, měl jsem pocit, že se AQ věnovaly každému jednotlivému drnknutí. Ba co víc, Canto 5 mě nechaly moc krásným způsobem slyšet akustiku prostoru nahrávky, tvořenou především spodkem, tj. masou vzduchu, tak jak se rozpohybovaná vrací od vzdálených stěn zpět k mikrofonům, a to je u levných reprosoustav spíše výjimka.



Co jsem si z poslechu Canto 5 odnesl? Nejsou to reprosoustavy prvního dojmu, čím déle jsem u nich seděl, tím víc jsem jim přicházel na chuť. Dokáží zaplnit i velký prostor velmi stabilním zvukem, mají krásné středy, teplý bas a decentní výšky, a potenciál zamíchat ve své kategorii kartami. Nejsou příliš citlivé (88 dB), zaslouží si dobrý zesilovač a určitě bych se v tomto případě neřídil (doufám, že už dávno překonaným) názorem, že reprosoustava by měla být nejdražší částí řetězce.

V AQ postavili reprosoustavu, kterou od nich asi nikdo nečekal. Nemá smysl AQ Canto 5 srovnávat s ničím jiným od značky - je to úplně nová cesta s novým designem a povedeným zvukem, navíc prvotřídně zpracovaná. BRAVO.

PŘIPOJENÉ KOMPONENTY

Zdrojové komponenty:

xDuo X10T II digital transport

Zesilovače:

Lindemann MusicBook Source + MusicBook Power 500

Interkonekty a reprovodné kabely:

InAkustik Toslink, AudioQuest Rocket SBW

Filtrace a síť:

AudioQuest Niagara 3000, AudioQuest Blizzard

Reprosoustavy:

AQ Canto 5, AQ Passion, AQ Canto 3

